

Kiera Aslog

DRAKO

Volumul I

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

PROLOG

Drako Scovil a dispărut din poveste în ziua în care întreaga sa familie fusese ucisă de un cumplit incendiu la ferma pe care aceasta o deținea din generație în generație. Știrile din acea seară de octombrie a anului trecut au vuit de năpasta ce se abătuse asupra familiei Scovil. Cu doar unsprezece ani în urmă, bunicul său din partea tatălui – Charlie Scovil – murise subit, electrocutat, în timp ce se plimba cu barca sa cu motor pe lacul din apropierea casei sale.

Vestea împânzise atât de repede micul orașel de la poalele Montanei, încât nici n-a fost nevoie să mă străduiesc să aflu mai multe pe cont propriu. Cu timpul, însă, apele se liniștiseră în acea familie care părea ținta unui nefast blestem pueril. Dacă mă întrebați pe mine, probabil karma fusese o nenorocită cu ei. Binecunoscuta familie Scovil fusese faimoasă pentru renumitele curse de cai, care le aduceau anual un bacșiș consistent și gras. Totuși, umbla vorba prin popor că animalele nu erau îngrijite tocmai corespunzător și că adesea se auzeau zgomote ciudate și înfiorătoare din hambarul în care erau ținute.

Nu puteam spune dacă acele bârfe erau reale sau nu, pentru că niciodată nu mă apropiasem de moșia lor mai mult de zece pași. Ceea ce era oarecum ciudat, căci atunci când eram mai mică obișnuiam să mă holbez minute în șir la frumusețea pe care o emana acel loc scos parcă din revistele pentru locuințe de vis. Nu știam ce se petrecuse între timp cu acea moșie, însă era oarecum trist să te uiți la ea și să nu mai simți căldura de odinioară.

Însă nu mai conta. Jumătate din moșie era acum doar cenușă și ruine din lemn și ciment, cuprinzând întregul teritoriu al familiei într-un cerc de rămășițe arse. Uneori, dacă mergeai suficient de aproape, mai puteai simți cum

adierea blândă a aerului purta cu ea mirosul rănced de lemn ars, făcut pulbere, și puteai simți instant cum fiorii te curpindeau de la spate. Fusese un incendiu cu adevărat devastator și terifiant, cu atât mai mult cu cât distrusese o întreagă familie în doar câteva minute.

Drako Scovil nu a mai fost văzut din acea zi. Mulți spuneau că fusese mutilat în acel groaznic foc care a putut fi văzut și de pe stâncile munților, însă nimic nu era știut cu exactitate. Alții cutezau a afirma că pierise odată cu părinții săi, oasele făcându-i-se pulbere printre mormanele de moloz și scânduri rămase în urmă.

Nu. Drako Scovil n-avea cum să fi plecat cu coada între picioare ca un laș fricos.

El era *orice*, dar nu un laș.

El era *totuși, și fără vreun pic de contestație*, Drako Scovil.

Cel care călărea taurii mai ceva decât profesioniștii de rodeo, și totuși niciodată nu-și dorise să participe la un concurs adevărat.

Cel care umbla munții fără a se teme să campeze de unul singur prin sălbăticia ce înconjură masivii de rocă.

Cel care era temut și respectat de toți puștani și tinerii de seama sa, privindu-i cu superioritate pe cei slabi și lipsiți de apărare.

Cel care nu se dădea în lături de la o bătaie bună și dureroasă, doar pentru a arăta fetelor din sat că avea mușchi și pectorali bine lucrați.

El era *Drako Scovil*.

Sau mai bine zis, fusese.

De ce spun asta?

Pentru că știu unde se află acum nemuritorul și renumitul Drako Scovil. Și nu există ceas de seară în care să nu mă cert cu Dumnezeu pentru că mi-a nenorocit liniștea într-o fracțiune de secundă.

Fir-ar ea să fie de secundă!

CAPITOLUL 1

Îmi iau geaca de blugi peste tricoul spălăcit și cobor scările în grabă, auzind dușumeaua cum trosnește sub greutatea mea când ajung la capătul lor. Cred că ar trebui să mai slăbesc vreo două kilograme! Amalia mereu mă bate la cap că sunt prea slabă, dar eu refuz să-i dau crezare. Bunicul se află deja la masă, așa că îl sărut apăsând pe frunte, înainte să mă așez pe scaunul din fața lui. Sandviciurile cu ou și cu brânză din fața mea îmi zâmbesc discret, îndemnându-mă să le mănânc, și iau numaidecât unu și-l strecor printre dinți.

– Sper că nu te-ai săturat până acum de mâncare crudă și de atât de multe legume, îmi șoptește pe o voce caldă, și pot simți totodată unda de amuzament din glasul său.

Iau încă o îmbucătură zdravănă.

– Bunicule, mai sunt trei săptămâni până la Sărbătoarea Pascală. Am ținut post împreună cu tine de când mă știu, deci nu voi muri acum de subnutriție.

– Știi că nu te oblig, și nici nu o voi face vreodată, să postești cu mine. Dacă nu o faci din suflet, degeaba te mai abții de la alimente, draga mea.

Termin în grabă primul sandvici și mă avânt înfometată spre cel de-al doilea. Mă înec la un moment dat, iar bunicul meu râde pe sub barba creață.

– O fac pentru că vreau, îi spun în cele din urmă, iar el nu mai zice nimic, preferând să citească în continuare din cartea sa preferată de poezii religioase. Uneori mă întreb cum de nu-i obolesc ochii de la atâta citit. E oricum destul de bătrân; nu vreau să-și strice vederea și așa șubredă, chircindu-și ochii pentru a vedea mai bine literele de pe foi.

Știind la ce mă gândesc atunci când observă că mă holbez la el, își ridică ochelarii pe nas și mai dă o pagină, privindu-mă pe sub fruntea încrețită de bătrânețe.

Imediat ce terminăm micul dejun, ieșim din căsuța micuță în care locuim și-l însoțesc pe bunicul spre mănăstirea care e la nici doi pași de casa noastră. Niște măicuțe îmbrăcate în straie călugărești citesc în tihnă la umbra nukului și-și apleacă ușor capetele atunci când ne zăresc pe amândoi cum ne ghidăm pașii spre intrarea în lăcașul Domnului.

Un val de aer răcoros mă plesnește peste față de îndată ce pășesc în pronaos. Un cântec evlavios răsună cu delicatețe în înaltul clădirii, iar rugăciunile rostite de puținii credincioși aflați la ora aceasta aici sunt ca niște șoapte divine. Bunicul meu își așază mai bine hainele preoțești și-mi face semn să mă proptesc pe una dintre stranele bisericești aproape de altar. E sâmbătă, iar slujba de agheasmă stă să înceapă din moment în moment.

Îmi împreunez palmele la cap și mă sprijin de bara din lemn din fața mea, ascultând în liniște cântările sublime ale dascălilor. Deși adolescenții găsesc venirea la Iisus o pierdere totală de vreme, eu, una, am crescut într-un asemenea mediu și m-am contopit cu acesta.

Era o vreme în care îi tot spuneam bunicului că aveam să mă călugăresc imediat ce absolveam liceul, dar el mi-a ținut una dintre predicile sale părintești care m-au făcut să nu mai deschid subiectul cel puțin cinci ani. Nu era ca și cum l-ar fi îngrozit ideea, dar nu voia să fac o alegere greșită și să regret mai târziu. Să te dedici trup și suflet Domnului nu era o decizie pe care o luai dintr-un moft sau dintr-un capriciu. Nu. Gândul trebuia rumegat la rece, iar hotărârea, luată în cunoștință de cauză. Una peste alta, i-am promis bunicului că voi aștepta să termin ultimul an de liceu — din care mai sunt doar vreo două luni — și abia apoi să-l informez dacă aveam să dau mai departe sau îmi cumpăram straie de măicuță.

După ce slujba se încheie, două ore mai târziu, mă îndrept spre bunicul, iar acesta mă trage sub aripa sa

protectoare. Un alt preot, mult mai bătrân și cu o barbă sură ce-i ajunge ușor până la burtă, se apropie de noi având o carte de predici în mână și-mi zâmbește cu buzele subțiri. Mirosul de tămâie ce-l înconjoară îmi face nările să se înfioare de plăcere. Ador aroma de tămâie arsă!

– Bună să-ți fie inima, dragă Joanna. Cum mai stai cu învățătura?

– Totul e bine, părinte Luka. Ce vă mai face spatele?

– Șalele mele mă mai țin, slăvit fie Domnul de puterea pe care mi-o oferă! Vă las, totuși. Maica Stareță vrea să o ajutăm la curățenia bisericii din vale și știi cât de înțepată poate să fie uneori. Bărbatul se bate repede cu mâna peste gură și-și face cruce, zicând: Iartă-mă, Doamne, căci, dacă mă aude, e jale!

Îmi opresc cu greu un surâs ce-mi gădilă buzele, iar bunicul mă ciupește de umăr, făcându-mă să icnesc. Mă încrunt ușor spre bătrân, iar acesta schimbă repede subiectul.

– Ce-ar fi dacă ai merge acasă să înveți pentru ultimul examen de marți? Evaluările finale se apropie cu repeziciune și nu vreau să-ți neglijezi studiile stând cu mine.

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap. Bunicul și temerile sale legate de școală. Mereu își bate capul cu ce nu trebuie!

– Sigur nu vrei să mai stai pe aici să te ajut? Poate ai de făcut curat prin biserică sau prin mausoleul din spate.

Mă mângâie pe obraz cu degetele moi și pline de riduri.

– Totul e în regulă, Joanna. Mergi acasă și relaxează-te. Sau, mai bine, ieși prin oraș. Puțin aer curat îți va prinde bine și-ți va aduce niște roșeață în obrăjori.

Ei, fir-ar! Dumnezeu să mă ierte că înjur de față cu maica Sa, dar mi-e martor că nu mă pot abține să-mi dau ochii peste cap. Bunicul și părerea sa despre paloarea ce-mi îmbracă pielea! Sunt mai albă decât un bloc mat de

sare, și ce e și mai rău e că până și razele soarelui par a-mi urî, dintr-un oarecare motiv, pielea deschisă la culoare. Corpul meu n-a cunoscut niciodată nuanța zahărului ars sau a roșetii cauzată de vreo arsură solară. Nu. Sunt și voi fi mereu Joanna-Piele-Palidă, așa cum mă striga băiețelul unor enoriași atunci când venea cu mama sa la slujbe. Din fericire, se mutase din oraș acum un an și ceva, și nu mai trebuia să-i suport poreclele enervante. Totuși, amintirea lui mă sâcăie și acum.

Mă întorc totuși acasă și mă prefac că citesc din cartea de biologie. E una dintre acele zile călduroase de primăvară târzie în care nu ai chef nici de viața ta, și mai ai și niște afurisite de examene ce-ți zâmbesc pe la colțul școlii cu gura până la urechi și dincolo de ele. Să mai spună cineva că viața de adolescent e doar lapte și miere, și să vină apoi la mine. Îi împrumut cu bucurie câteva zile din viața mea. Măcar să mă treacă examenele, nu de alta.

A doua zi, mă trezesc înainte de ivirea zorilor. Îmi strâng mai bine cămașa de noapte în jurul trupului și mă îndrept spre fereastră, pe unde las să intre aerul cald și proaspăt al dimineții. Ciripitul păsărelelor care altădată mi-ar fi încântat auzul seamănă acum cu niște sulițe aruncate direct în timpane. Mă zgâiesc spre înaripatele ce nu par a pleca de la streășina mea și suspin oftică. Niciodată animalele nu m-au plăcut prea mult.

Îmi fac un duș rapid, îmi iau hainele negre, perfect călcate de cu seară de pe spătarul scaunului și cobor în întâmpinarea bunicului. Roba sa lungă și neagră ca tăciunele aproape că atinge podeaua, iar barba albă e acum pieptănată și frumos aranjată. Îmi zâmbește scurt și mă ia de după umeri, conducându-mă apoi spre mănăstirea de alături.

Slujba decurge normal și nu-mi ridic nicio clipă capul din palmele încrucișate. Cu ochii închiși, pot auzi glasul tare și clar al celor doi preoți care susțin slujba de duminică

și aproape tresar când aud sunetele asemănătoare cu un plâns. Deschid pe rând ochii și zăresc în stânga mea o femeie bătrână, cu unghiile neîngrijite și cu părul prins bine într-o eșarfă neagră care îi alunecă pe spate. Lacrimi amare i se scurg din ochi și simt cum inima mi se strânge într-un ghem de durere.

Sunt slabă, dar *atât* de slabă când vine vorba de suferința cuiva, încât mă apostrofiez singură pentru asta. Scot un șervețel din buzunarul pantalonilor și i-l întind cu ezitare. Femeia mă privește o clipă printre genele scăldate în umezeală, apoi îmi primește darul cu un zâmbet trist. Privesc din nou înainte, îmi împreunez iar mâinile pe coate și închid ochii, auzind-o vag pe femeie cum își suflă nasul în șervețel. Ei bine, acela era pentru a-și șterge obraji, dar deja nu-mi mai pasă cum îl folosește.

Aproape de ora prânzului, când slujba se încheie iar enoriașii se grăbesc pentru a ajunge mai repede la masă, mă strecor printre rânduri și-l caut pe bunicul pentru a merge acasă. Îl zăresc într-un colț al mănăstirii, aproape de cabina pentru spovedit. Alături de acesta o zăresc pe bătrânica ce plânsese lângă mine mai devreme și mă apropiu rărind pașii pentru a nu le întrerupe conversația. Când mă zărește, bunicul zâmbeste și-mi face semn să mă alătur lor. Își petrece un braț după umerii mei.

– Joanna, doamna este o consăteancă din nord. Tocmai îmi povestea despre o cunoștință de-ale sale care ar avea mare ajutor de îndrumarea ta. Cred că ți-l amintești pe tânărul Drako Scovil, nu-i așa?

Preț de câteva secunde, tot ce fac este să clipesc des din ochi. Ca și cum aș fi suspendată în spațiu și n-aș ști ce se petrece cu viața mea. Îl privesc cu scepticism pe bunicul, iar femeia de lângă el înghite în sec, suprimându-și, parcă, un alt val de plânsете înfundate. Abia mai târziu mă pălește realizarea și rămân cu gura deschisă.

Drako Scovil s-a întors.

Ei, fir-ar ea de viață!

CAPITOLUL 2

Drako Scovil fusese tipul care, în ziua în care împlineam opt ani, îmi omorâse cu sânge rece canarul primit de la bunicul. Poate că, dacă nu aş fi ținut la pasărea aceea ca la ochii din cap, nu aş mai plânge și acum la mormântul din spatele casei.

Dacă m-aș strădui cât să nu-mi explodeze vreo venă de la cap, cred că i-aș putea vedea și acum chipul brăzdat de rânjetul acela de copil malefic de zece ani, și afurisita de praștie din lemn din mâna sa. Acea praștie — sau, mai bine zis, armă mortală — mi-a nimerit sârmanul animal de companie direct în capul micuț, cauzându-i, mai mult ca sigur, o moarte fulgerătoare și lipsită de orice durere.

Pe cine păcălesc eu... Probabil pasărea se zvârcolește și acum în mormânt pentru că nu a apucat să guste din tortul de ciocolată. Bizar sau nu, Piko — așa cum îl numisem la vremea aceea — avea o dragoste ciudată pentru tot ce era dulce și, dacă se putea, învelit în ciocolată. Cred că, dacă ar avea șansa, i-ar scoate ochii cu ghearele nelegiuitului care i-a curmat sufletul mult prea devreme.

Tot ce am vrut la momentul respectiv a fost o amărățată de scuză din partea lui Drako Scovil, dar, ghiciți ce? Trecuseră mai bine de zece ani și eu tot mă officam ca idioata pentru că nu-i rezetasem *atunci*, cu o palmă zdravănă, îndrăzneala de a rânji spre mine. Bunicul mereu spune că ura și ranchiuna nu fac decât să-ți înnegrească sufletul și să te depărteze de la calea cea dreaptă a Domnului. Poate că acum îi dau dreptate, dar, atunci, tot ceea ce a putut firavul meu trup de opt anișori să facă a fost să plângă în hohote de furie și de necaz.

Fusese cea mai groaznică zi de naștere pe care o avusesem vreodată.

Și totul numai din cauza lui Drako Scovil.

Faptul că-i aud acum numele mă face să-mi doresc să mă retrag subtil din conversație. Dar un amănunt mă determină să stau locului și să cuget în tăcere la vorbele bătrânului.

– Îndrumare?

Bătrânica din fața mea, care își trage de câteva ori nasul și-și freacă mâinile, își focalizează atenția spre mine. Tocmai îmi dau seama că nu-mi place insistența cu care mă analizează. Iar hainele ei șifonate și lăbărțate mă fac să-mi pun multe semne de întrebare. Ce are de-a face marele Drako Scovil cu o asemenea femeie?

– Drako a suferit mult după ce a pierdut aproape totul, începe ea să explice, și deja știu că nu-mi place direcția în care se îndreaptă această conversație. După ce incendiul i-a devastat jumătate de casă, și-a pierdut pentru o bucată de timp memoria și a stat cu mine și cu soțul meu, Greg, care l-a găsit ars pe câteva porțiuni din corp, zăcând în spatele hambarului nostru. Se pare că, în timp ce încerca să se salveze din flăcări, s-a aruncat în lacul din spatele moșiei sale și a plutit în derivă până la casa noastră.

Clipesc des. Firea mea mă face să-l compătimesc într-o anumită măsură pe Drako, dar asta tot nu schimbă cu nimic faptul că s-a purtat îngrozitor cu mine pe toată perioada gimnaziului, din motive doar de el știute. Karma poate fi o nesuferită uneori.

– Fără să par nepoliticoasă, dar de ce îmi spuneți mie toate astea?

Nu e ca și cum aș fi fost vreun terapeut pentru a-i trata rănilor interioare. Și, chiar dacă aș fi fost, toți banii din lume nu m-ar putea convinge să stau față în față cu el.

Tresar cu groază la gândul ce-mi străfulgeră prin cap.

– E cumva... știți voi, dus cu Îngerii?

Întrebarea mea îl face pe bunicul meu să-mi arunce o privire plină de ironie. Bătrânica face ochii cât cepele și dă apoi furtunos din cap.

– Nu, nu! Trăiește! Doar că... Ei bine, să spunem doar că e într-o fază de negare cumplită. Și pentru asta mă aflu aici. Eu și soțul meu am auzit de reușita ta de anul trecut de a împiedica o fată să-și ia viața, și am vrea să-ți cerem ajutorul în privința lui Drako. Te implor!

Aproape îmi vine să râd plină de ironie la vorbele femeii, și cred că o și fac puțin. De ce toată lumea din oraș are impresia că salvasem pe cineva de la sinucidere, când tot ceea ce făcusem a fost să mă izbesc din greșeală de tipă, exact în momentul în care încremenise în calea unui camion? Ce-i drept, ne alesesem amândouă cu niște zgârieturi de toată frumusețea, și totul din cauza unor amărâte de șireturi care mă făcuseră să-mi pierd echilibrul și s-o împing din calea autovehiculului. Fără să vreau!

Iar lumea încă mă consideră și acum unul dintre îngerii lui Iisus. De ce? Nu am nici cea mai mică idee. Cred că până și credința poate fi uneori dăunătoare.

Privesc din nou plină de neîncredere spre cei doi. Bunicul mă săgetează cu obișnuita privire plină de îngăduință, știind că sunt slabă în fața ei. Fir-ar!

– Ce ați vrea, mai exact, să fac? mă încrunt discret. Nu am cunoștințe în cauză pentru a-i fi de vreun folos. Și nici nu ne cunoaștem – nu cum ar trebui, cel puțin – pentru a sta de vorbă ca niște cunoscuți. Îmi pare rău, dar nu cred că va merge.

Bunicul se încruntă, dar îi fac semn s-o lase baltă. Oricât de mult îl iubesc, nu am de gând să fac ceva ce știu că nu ar avea niciun sens. Nu sunt psiholog!

– Sigur nu vrei să te mai gândești? mă întrebă din nou cu voce scăzută femeia, și aproape îmi aud inima bătând de durere. Cred că nu ar trebui să fiu atât de slabă de înger!

– Joanna, îți amintești când îmi spuneai că vrei să te faci educatoare? Cred că e un bună ocazie să începi să-ți dezvolți capacitatea de a vorbi cu necunoscuți. Duci lipsă la acest capitol, dragă nepoată.

Vorbele bunicului mă iau prin surprindere, și fac ochii mari. Doar nu a spus așa ceva de față cu mine, nu?

– Asta a fost acum patru ani, bunicule. Cred că mai bine mă fac doctor veterinar.

Și nu mint. Iubesc animalele, deși ele nu apreciază dragostea mea pentru ele, ci mai degrabă fug de rup pământul când mă văd. Ironia!

Oricum, ce insinuează bunicul? Că Drako e un copil mic ce poate fi ușor învățat ce și cum să facă? Ultima dată când l-am văzut era un bărbat în toată firea; nici nu vreau să mă gândesc cum evoluase între timp, mai ales că trecuse prin atâtea!

Suspîn, simțîndu-mi tâmplele zvâcnind cu putere.

– Ok, pentru că m-ați rugat frumos, voi vedea ce pot face. Pot veni mâine după ore să-l vizitez, dar, dacă nu vrea să discute cu mine, nu cred că ar trebui să-l forțăm în vreun fel. E băiat mare.

Femeia mă apucă strâns de mâini și-mi mișcă brațele cu putere.

– Îți mulțumesc mult, copila mea. Voi prețui nespus ajutorul tău.

Înghit în sec. Nu vreau să se simtă din nou neputincioasă dacă va vedea că Drako Scovil îmi va refuza așa-zisul ajutor. M-aș simți *eu* groaznic!

– Hm, și unde pot da de el?

– S-a reîntors la vechea sa moșie acum o lună. A spus că are nevoie de liniște și de pace pentru a se regăsi.

Ok, la asta nu m-aș fi așteptat din partea lui. Dar și mai mult mă uimește faptul că lumea din oraș nu a auzit nimic despre revenirea sa. Se pare că tipul e la fel de alunecos ca întotdeauna.

Dau din cap, iar după alte câteva schimburi de replici dintre bunicul și acea femeie – al cărei nume nici măcar nu-l știu – mă îndrept spre casă, la braț cu bătrânul. Soarele arde lacom pe cerul de amiază, iar briza caldă îmi

flutură părul brun peste umeri. O melodie antrenantă se aude de undeva, dinspre vatra orașului, care seamănă cu un sătuc mai mare, după părerea mea. Liniștea care ne înconjoară în timp ce pășim pe asfaltul bătut de soare e plăcută, aproape relaxantă.

– Mă bucur că ai acceptat să vorbești cu tânărul Scovil, Joanna, îmi șoptește bunicul când intrăm pe ușa din lemn. Sunt sigură că-l vei putea ajuta cu problema cu care se confruntă în momentul de față.

– Voi încerca, bunicule. Dar nu promit ceva de care nici măcar eu nu sunt sută la sută sigură. Nu prea am vorbit la viața noastră. Iar el probabil nici nu-și mai aduce aminte de incidentul de când aveam opt ani. Va fi mai mult decât ciudat să mă aflu pe moșia lui unde, dacă-ți amintești bine, i-au murit părinții anul trecut.

Bunicul oftează, își lasă tichia pe brațul unui umerăș de la intrare și mă bate blând pe umăr.

– Doar el știe ce e în inima lui, draga mea. Fii bună la suflet și deschide-i mintea. Căile Domnului or fi ele încurcate, dar întotdeauna există o ieșire din greutățile care te încearcă. Întotdeauna.

Dau din cap aproape mecanic și zâmbesc fără să simt măcar nevoia. Brusc, încep să regret hotărârea de a-l ajuta pe ucigașul canarului meu.

A doua zi dimineață, iau rapid micul dejun cu bunicul și ies grăbită în stradă pentru a prinde autobuzul ce are să mă ducă până în liceul din oraș. Șoferul – un bătrânel plinuț pe nume Rufus – încă are boală pe mine de când am vomitat lângă picioarele sale în clasa a noua, după ce i-am explicat că am rău de mașină, iar el a trecut intenționat peste toate gropile posibile pentru a-mi întoarce stomacul de dos. Nu se făcuse el de răs în fața tuturor oamenilor dinăuntru, dar tot calcă accelerația

de fiecare dată când trece prin fața străzii noastre. Și asta numai pentru satisfacția sa bolnavă.

Zăresc autobuzul la doar câțiva pași de mine și alerg spre el, încurajată de cei dinăuntru care strigă să măresc pasul. Poate că le-aș zice vreo două dacă n-aș rămâne fără respirație deîndată ce pun piciorul pe prima treaptă a autovehiculului. Îl privesc tăios pe bătrânul Rufus, dar acesta doar dă mulțumit din mustăți. Nesuferitul!

Mă așez pe o banchetă din mijloc, departe de geam, îmi pun căștile în urechi și nu mai deschid ochii decât atunci când cobor.

Mă fac nevăzută pe holurile pline ale liceului și intru în sala de curs, cu un căscat pe buze. Amalia, una dintre puținele, dar bunele mele prietene, mă întâmpină cu un zâmbet și mă așez pe locul liber din stânga sa. Discutăm puțin despre examenul de mâine de la biologie și păstrăm tăcerea când începe ora.

Aș vrea să-i povestesc despre vizita mea din această seară la Scovil, dar nu o fac. Pe de o parte, pentru că nu ar avea rost, dacă intenția mea s-ar dovedi eșuată, și, pe de altă parte, pentru că prietenei mele i se aprinseseră călcâiele după el încă de prin clasa a zecea, și probabil mi-ar sări în cărcă să o iau și pe ea. Trebuie să împiedic asta. Drako sigur nu are nevoie de iubirea ei pasională și obsedantă. Ce poate vedea „drăguț” sau „sexy” la el nu-mi puteam da seama. Da, arăta destul de bine, și se putea spune că avea un anume șarm, dar cine știe cum îl schimbuse incendiul. Ce tot vorbesc eu aici? Cum spun măicuțele de la mănăstire: Mai întâi cercetează sufletul unui om, apoi desfată-ți ochii cu frumusețea trupului.

Bună idee!

Sunt deja destul de obosită când mă hotărâsc să pornesc spre moșia lui Drako. Privesc cerul cenușiu de afară și mă încrunt pe sub gene. Îmi scot o geacă cu glugă din șifonier și pornesc pe străzile umbrite de pătura de nori.

Moșia familiei Scovil este aproape de poalele munților Bitterroot, iar drumul până acolo e șerpuit, plin de cărări înguste și de gropi gigantice în pământ. Părăsisem asfaltul cu ceva timp în urmă, iar acum blugii mi se prind în tot felul de măracini și plante agățătoare de pe marginea drumului. Cum poate să stea singur, într-o asemenea sălbăticie, nu-mi pot da seama. Sigur e un loc numai bun pentru afacerea cu animale pe care au început-o cu ceva timp în urmă, dar nici nu pare un loc prea... primitiv pentru a-ți petrece restul zilelor.

În scurt timp, ajung în fața locuinței sale și mă holbez preț de câteva secunde bune la imaginea din fața mea. Trecerea timpului și-a pus deja amprenta peste partea arsă cu totul din temelii. Din fericire, jumătatea vestică a moșiei este încă neatinsă. Îmi mijesc ochii spre o intrare și zăresc într-un final o ușă încrustată într-un perete lateral. Vopseaua care acoperea altădată întreaga construcție e acum scorjită și cade de pe pereții uzați de vreme.

Bat de două ori în ușa înaltă și aștept câteva secunde. Aud doar vâjâitul surd al vântului care se izbește de creasta munților, și aproape că uit că cerul stă să crape, din moment în moment. Simțind un tremur care-mi cuprinde corpul, bat din nou, ciocnindu-mă de aceeași liniște sufocantă. Pot auzi foșnete de jur împrejurul meu și aproape că vreau să-mi iau tâlpășița și să plec mâncând pământul.

Sunt pe punctul de a mă răsuci pe călcâie, când o voce răgușită răbufni de cealaltă parte a ușii.

– Pleacă!

Îi recunosc vocea. Cu greu, dar o recunosc. Pare la fel de fermă și de autoritară ca în totdeauna, și, preț de o clipă, un fior rece trece prin tot corpul. Curiozitatea îmi roade palmele și pun mâna cu reticență pe clanță, observând cu surprindere că ușa este deschisă. Ok, poate că n-ar trebui să dau buzna în casa unei alte persoane fără permisiune.

Îmi strecor totuși nasul înăuntru și mă izbesc de întunericul care mi se așterne în fața ochilor. Îmi mușc buza

cu putere și strâng dintr-un ochi atunci când ușa scârțâie cu putere, și o trag în urma mea cu rapiditate, lipindu-mi apoi palmele de lemnul rece. Îmi strâng mai bine geaca în jurul trupului și pășesc precaută prin holul cufundat în beznă, auzind dușumeaua trosnind sub greutatea mea. Și doar am zis să nu mai mănânc, înainte să plec!

Lumina dintr-o cameră alăturată apare în fața mea și mă îndrept într-acolo, aproape izbindu-mă de tocul gros al ușii. Clipesc des, încercând să descifrez ceva prin obscuritatea care mă înconjoară. Un sunet grav, aproape sugrumat, îmi pătrunde prin corp și tresar alarmată când silueta cuiva se profilează în dreptul ferestrei.

– Parcă ți-am spus să pleci!

Vocea groasă trece iar prin mine ca o suliță ascuțită, și stau să meditez. Oare de ce nu am plecat, când am avut ocazia?

– Ăăă, o bătrânică m-a rugat să încerc să vorbesc cu tine. Ești ok cu asta?

Genial, Joanna... Altceva mai inteligent nu puteai să spui?

– Drace, Marta! murmură printre dinți și, brusc, se întoarce cu o așa rapiditate, că aproape n-apuc să clilesc. Chipul său încă este cufundat în umbre, dar postura îi rămâne la fel de impozantă. Îi pot vedea ochii lucind malițios spre mine. Ba nu, îi pot *simți* ochii pe pielea mea!

Analizându-mă.

Arzându-mă cu privirea.

Preț de o clipă, parcă nu mai există nimic după noi. Doar o tensiune care pare că-mi mănâncă din stomac, agitându-mă.

Aproape că pot jura că trage adânc aer în piept.

– Nu vreau să văd pe nimeni, puștoaico. Răsuște-te pe călcâie și închide ușa în urma ta!

Ei, cum să nu! De parcă aş fi îndurat atâtea, ca să fiu dată afară în şuturi!

De unde până unde așa gânduri îndrăznețe?

– Vorbește cu mine.

Îi pot vedea pumnii încleștându-i-se pe lângă corp. I se profilează perfect prin obscuritatea camerei. Drako Scovil nu este cineva pe care ți l-ai fi dorit ca dușman, și se pare că eu tocmai îmi rezerv singură un bilet *doar dus* spre lista sa neagră!

– Cred că ești și surdă, nu doar proastă! Cară-te!

Acum, mârâitul său chiar mă face să mă retrag cu un pas. Un tunet răsună în întreaga cameră, luminată mai apoi de un fulger aprins. Răutatea de pe chipul lui Drako se profilează vag odată cu lumina fulgerului, întărindu-mi ideea că trebuie să o șterg de aici, cât mai repede cu putință. Îmi ling buzele descumpănită și ies în cele din urmă din cameră, pornind spre ieșire. Trântesc ușa în urma mea pentru a-mi ilustra cumva furia care mă încearcă, și o iau la pas spre drumul de întoarcere.

În scurt timp, stropi reci de ploaie cad pe pământ într-o baie deloc plăcută, și-mi pun grăbită gluga pe cap.

Toate astea sunt doar din vina lui Drako Scovil.

Ba nu, stai!

Totul a pornit de la acele șireturi care mă făcuseră peste noapte o bună samariteană în ochii tuturor. Dacă nu m-aș fi împiedicat atunci, acum poate că aş fi în camera mea, tocindu-mi creierul cu informații despre ficatul uman.

Fir-ar ele să fie de șireturi!